

V.

V. Declaració de Lluita Internacionalista

El govern del PSOE-Unides Podem posa en perill la vida de milions de treballadores amb el retorn a la feina

El Govern PSOE-UP obliga a tornar a la feina a tres milions i mig de treballadors/es de sectors no essencials. Una mesura molt greu per part d'un suposat govern d'esquerrres, que es pren sense consultar el seu propi comitè d'experts, sense prou material de protecció (no en tenen ni els hospitals ni els sectors essencials) i sense tests generalitzats per saber la dimensió real de la infecció i detectar els casos asimptomàtics que també transmeten la malaltia. A l'estat espanyol estem lluny encara d'haver frenat l'epidèmia, però el govern envia milions de treballadors a jugar-se la salut sense cap mena de protecció i deixant en mans dels empresaris el respecte a les mesures sanitàries als centres de treball. Un cop més, les exigències de la patronal passen per davant de la salut i vida de la classe obrera.

En un comunicat del 12 d'abril CCOO i UGT reconeixen que les recomanacions de seguretat que ha fet el govern «són de difícil aplicació en la gran majoria de centres de treball.», però no li exigeixen que mantingui el confinament. I es limiten a animar als i a les treballadores a que, a cada centre de treball, denunciïn els incompliments... quan ja haurà estat massa tard per evitar contagis. Per completar, en un article publicat l'11 d'abril a El País, Unai Sordo, secretari general de CCOO, defensa al govern dient que les mesures que ha vingut aprovant «van en la bona línia, però no són suficients i cal reforçar-les». I Álvarez, secretari general d'UGT, no es queixa del desconfinament sinó de que no els hagin consultat. Per la seva banda, la CEOE i la patronal catalana pressionen més per tal que els contagis no tinguin la consideració de baixes laborals.

Ja sabem què ha passat a Bèrgam, al nord d'Itàlia: mantenir la producció com exigia la patronal va suposar un alt nombre de morts. Com explica el portal *ctxt'*, aquesta zona, que ha estat la que ha registrat més morts per coronavirus d'Europa, no es va declarar «zona roja» per les pressions de la patronal, que volia mantenir en funcionament les fàbriques de la vall del riu Serio, una de les àrees més industrialitzades d'Itàlia, en contra del que reclamaven els experts, els alcaldes i els treballadors. Al nord d'Itàlia van esclatar vagues espontànies mentre que els sindicats majoritaris pactaven amb el govern de Giuseppe Conte. En aquella situació el pas el va donar la Unió de Sindicats de Base (USB) convocant el 25 de març una vaga general a la qual es van adherir algunes federacions dels sindicats majoritaris i que va tenir un fort seguiment.

CGT a Airbus ha declarat la vaga indefinida. No n'hi ha prou amb denunciar als sindicats majoritaris. Cal emplaçar-los, des del sindicalisme alternatiu començant per la CGT, a organitzar la vaga general per exigir al govern la paralització de tots els sectors no essencials i que no hi hagi res per sobre de la vida de la gent treballadora.

Les xifres amaguen la realitat i la dimensió del desastre

El recompte oficial s'eleva a 17.489 morts i 170.000 casos, i converteix l'estat espanyol en el que ha registrat una major mortalitat per milió d'habitants. I sabem que les dades oficials es queden curtes, perquè només es tenen en compte els casos en què s'han fet proves, que són molt poques en comparació amb la població. El registre MoMo d'excés de mortalitat de la Universitat Carlos III, demostra que la realitat és molt pitjor: per exemple, a Castilla-la Mancha el nombre de morts en el darrer mes s'ha triplicat respecte a anys anteriors, però les dades de Sanitat només recullen la meitat d'aquest excés de defuncions. I, encara més, el Tribunal Superior d'aquesta comunitat ha donat la xifra d'inhumacions per possible coronavirus que triplica la xifra de sanitat.²

En aquesta situació d'extrema gravetat, les administracions intenten fer callar les denúncies del personal sanitari sobre la manca de seguretat i de

recursos. La Confederació Intersindical Galega ha denunciat que la Xunta de Feijó no renova els contractes temporals de personal sanitari que ha contret el virus. A Catalunya els sindicats denunciaven que obliguen a treballar al personal sanitari a la setmana dels símptomes, sense fer una nova prova que comprovi que ja estan curats, i CGT denunciava les pressions del departament de Salut per no explicar la greu situació d'hospitals i residències. A Madrid la Comunidad ha exercit moltes pressions contra Guillén del Barrio, infermer de La Paz, delegat del Moviment Assembleari de Treballadors de la Sanitat (MATS), per denunciar la precarietat i les retallades. A Andalusia, s'ha prohibit informar mitjançant una circular del director gerent del Servicio Andaluz de Salud.

Les residències d'avis s'han convertit en trampes mortals³. A 13/4/2020 es superen els 10.000 morts, la majoria a Madrid, Catalunya i Castella i Lleó, i representen un 47% del total de morts notificats pel Ministeri de Sanitat. Però la presidenta de la CCAA de Madrid, Isabel Díaz Ayuso va estimar a TVE que, a la Comunitat, uns 2.000 avis de residències podien haver mort en lloc dels 781 de les xifres oficials, ja que les morts al març havien triplicat les xifres d'un mes normal. La manca de mitjans i la privatització de les residències (amb tots els seus milionaris beneficis) han col·lapsat i s'ha demostrat un cop més que cal garantir unes cures de qualitat amb uns serveis públics de titularitat i gestió directa. Les actuals intervencions no poden ser temporals, han de generalitzar-se i integrar-se a la xarxa pública. I ara, cal que el Departament de Salut realitzi els tests per separar casos positius i proporcioni, ja, equips EPI a tot el personal.

La repressió continua i el règim busca legitimar-se

Amb la continuïtat de l'estat d'alarma votada el passat 9 d'abril, continua la repressió: més de 400.000 denúncies i de 3.000 detencions, i això que no es cansen diàriament policia i guàrdia civil de dir que el poble espanyol és exemplar. El blanquejament de l'exèrcit amaga que ens costa un total de 34.000 milions d'euros aquest any.⁴

Avui es commemora el 14 d'abril, 89 anys després la fugida del Borbó i la proclamació de la República. La Monarquia torna a estar qüestionada per la corrupció que arrossega i la escandalosa impunitat que li garanteixen la constitució i els partits del règim. A Catalunya, i més després del discurs del 3 d'octubre avalant la repressió, el rebuig és massiu. Però també creix a la resta de l'estat, com es va veure el 21 de març amb una bona cassolada. Per això, des de Lluita Internacionalista ens unim a les plataformes 3 d'octubre i Pla de xoc a Catalunya que impulsen conjuntament una nova cassolada. També a la resta de l'estat ho fan col·lectius republicans.

La Unió Europea demostra un cop més el seu caràcter

La UE ha tornat a demostrar que no és res més que un club d'estats per defensar els interessos patronals: incapaç de coordinar un pla sanitari comú de distribució de personal sanitari i material als epicentres de la pandèmia a Europa, amb els enfrontaments dels estats membres i tancaments de fronteres (que no tenen cap aval científic i en canvi poden complicar la resposta a l'emergència), amb la dimissió de Mauro Ferrari, president del Consell Europeu d'Investigació. Ara, després de forts enfrontaments públics entre els estats, acaba de desbloquejar mig bilió d'euros, que es sumen als 750.000 milions d'euros decidits inicialment per a comprar deute dels estats.

La Unió Europea veu com entrem en la recessió més dura des de la del 1929, com afirmava el Fons Monetari Internacional (FMI). Ha tornat a funcionar l'axioma «*massa gran per deixar caure*» que es va aplicar als bancs. Ara s'aplica a Itàlia i a l'estat espanyol. L'accés dels estats a aquest mig bilió no està sotmès a plans d'ajustament o reformes, com es va fer en el cas del rescat de Grècia, i que van enfonsar el país. També es suspenen temporalment les clàusules de dèficit fiscal. És a dir, el que semblava intocable, no ho és quan es pot perdre tot.

Però tots aquests diners s'hauran de retornar i el deute serà enorme. Aleshores hi haurà el veritable debat: qui paga la factura? Amb plans d'austeritat que cauran sobre les esquenes de les classes populars? O els grans financers i multinacionals? Perquè aquesta disjuntiva tensionarà la lluita de classes, tots els estats es preparen amb mesures repressives per contenir el clam popular. Víktor Orban a Hongria, amb plens poders il·limitats, estat d'emergència prohibint les vagues als serveis essencials i claus per a la producció nacional a Portugal (per cert, amb el vot a favor del Bloc d'Esquerres i l'abstenció del PCP).

Els nous Pactes de la Moncloa o «per la reconstrucció» volen ser això: lligar de peus i mans a la classe obrera per fer-li pagar la factura mentre s'aguanten els règims de la fallida, també a la Monarquia, un del esglaons més febles a Europa. Preparar-nos per aquesta lluita és organitzar-nos, en moviments, sindical i políticament.

14/04/2020

Notes:

¹ <https://ctxt.es/es/20200401/Politica/31884/Alba-Sidera-Italia-coronavirus-lombardia-patronal-economia-muertes.htm>

² <https://elpais.com/sociedad/2020-04-08/espana-incapaz-de-contar-a-las-victimas-del-coronavirus.html>

³ <http://luchainternacionalista.org/spip.php?article3835>

⁴ <https://enpiedepaz.org/programas-de-salud-publica-2-000-millones-aumento-gasto-militar/>